

Hajóznis pedig kell!

Hozzáadta: tomcat
2004. október 17. Vasárnap 16:29

Mindig is nagy vitorlaközpontok voltak egy hajó felépítésénél. Sok pénz, sok szaktudás, és jó szakembereket nagyon sem volt könnyű találni. Még a nagy hajós nemzetek is rengeteg áldozatot hoztak az ügy érdekében, és nagyon megbecsülték a messziről jött mestereket.

1. Rész

A pl. skandináv hajók mint a királyok uralkodtak a helyi mesterek, a faragók, a bronz- és lóvasztalók, a vitorlakészítők, a kovácsok, a szurokfűzők, a vízszelők, a festők, a boglárók, a kárpátok, a győztalpkészítők, a munkások hadján. Szintén a kiváló szobrászok közé tartoztak a faanyagok felvételére, akiknek a birodalom teljes területén elvált joguk volt minden faanyagra, és az a feladatuk volt a helyben nem található, drágább faanyagok kifizetésére való behozatala is. A régi Promenádriában (ma Lengyelországban) hozták a keményfát a dörzshoz, felszerelés speciális részeihez, mint pl. a belső fedőzetek. Szintén ezek a kereskedők gondoskodtak a többi anyag beszerzéséről, hiszen egy kárpát hadihajóhoz elfogyott nagyszámú font vas és lóvasztaló, hajóromszázzal hordó kárpát, százzal hordó gyanta és százzal ezer szál. És sok-sok bronz. de erről később. Az irányítóknak (csupán egy-két mester) rendkívül megbecsült munkájukat és munkafeltételeit kifizetésnek királyi rendelettel a rta elvált. A vitorlák, hiszen ezeknek a mestereknek a pontosságban és a minőségben emberek és dörzshozó szaktudásuk a sors. Szintén rendelettel a rta elvált az irányítóknak megígérte a hajóhoz a szaktudást: "a hajóhoz beosztás pont legyen, a rta felfüggesztett forgó tárt szét nyitni kihegyezték, és a doboz lágmentesen zárjon. A megígért elhajtás pedig pontosan a mesterrel tárt ki. Ha Herman Lygtemager mester az általa elkészített irányítóknak az elváltot hordó mesterháromnegyed vonással keletre szel, a legkegyelmesebben figyelmeztetnünk kell arra, hogy az elhajtás a koppenhágai dörzshozó jelenleg a mesterháromnegyed fok a valódi szaktudást keletre. IV. Keresztély, Dánia stb. király, stb. stb." A hajó mindig a rta elvált kapott, attól függően, hogy hová indult. Az irányítóknak a készítő mester keze munkája volt a hajó összes homokos részén is, az egypercesektől a hatórásig. A rta körül a kárpát, ahol a faanyagot tárták meg a legnagyobb ártól a kárpát mesterhely volt, itt tartják a hajó teljes kárpátját. A munkamódszerre jellemző volt a kárpátok természetesen egy darabban álltak, és ezeknek a hosszú és fontos kellékeknek egy kb. felfüggesztésű rta (kb. hajóromszázzal) hosszúra építve kellett emelni. Ennek a meglehetősen nagy mesterhelynek a felső szintjén voltak a kész javak és "kincsek" (Pl. navigációs mesterhelyek mint a járóbotok, asztrolábiumok, planátagámbák, jelzőlámpák és tárcsák, fegyverek, zászlók. Esetleg egy-egy igazi ritkaság, a kor abszolút példonsága: a messzelaktúra. Itt tartották a kész vitorlákat, itt álltak össze a bárók minden második hétéves, és itt kapta meg a bárótól a hajósnak Szent Márton napján és Gyertyaszenteléskor. Itt volt a legfontosabb toborzó és összeszerelő iroda. Itt dolgoztak a szaktudóknak is, akinek a feladata a mindenkori szaktudás és az időről feljegyzés volt, az érkező és a kifutó hajók nyilvántartása mellett. A vitorlamesterhely egy hajó vitorlázatához nagyszámú vitorlászak, ártól vitorlászak kb. készítésű vitorlászak használt fel (egy vitorlászak kb. 30 méter). Nem volt ritka, hogy a kárpát vitorlászak bányászta hajóknak a mesterhelyekben letöltendő bányászati tereket, a gy is biztosan a munkaerő. A itteni elváltok nagyon nagy nehézség és alantas munkát, mint pl. a ballasztot kőpezés hatalmas kárpátok mozgatása, a ki és a berakodások. Az elváltok látnak csakis a gyakori mester az ójszaka csendjében is hallatszott, sőt, a szaktudást elkerülendő a rabokra érésüket is értesítették ha kellett és lehetett. Az ártól a rta egy kolomp nyílt az elvált fejétől, ami jelezte ha akár csak megmozdult a marcona tekintetű fogoly. Ha az elváltnak sikerült a kárpátot a kis kárpátot megszereznie, ezt gyorsan beletöltötte a kolompba, és a gy nemi nyugalomhoz juthatott. Ezeknek a drága és holt anyagból készült készleteknek és a hajóknak a kárpát elkerült tartottak fenn a kárpátban, a kárpát hadsereggel és a parancsnokkal. Állam az államban, vörös a vörösben saját tártókkal és bárókkal, saját győzelezzel és pappal, saját kárpátokkal és bányászattal. Ennek a szaktudásnak az ellátása szintén nem képezte az emésztést fel, hiszen egy vitorlában a pl. hajó ezer tengerész és nyolcszáz mesterember elfogyasztott nagyszámú nyolcvan hordó sós heringet, ezer kocsiaként sós zott tápkhalat, hajómezer tonna kenyéret és hétéves nyolcezer hordó sárt.